

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobkyně: **D. T. G.**, narozená X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Škopkem
sídlem Dukelských hrdinů 59/II, 269 01 Rakovník

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2025, č. j. OAM-494/ZA-ZA11-HA06-2025

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou ve lhůtě stanovené zákonem domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2025, č. j. OAM 494/ZA ZA11-HA06-2025, kterým žalovaný rozhodl, že se žalobkyni neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítla, že výrok napadeného rozhodnutí odporuje § 14 zákona o azylu. Podle žalobkyně žalovaný nesprávně právně posoudil žalovaným zjištěný skutkový stav, čímž porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Podle žalobkyně žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav v rozporu s § 3 správního řádu, neboť si neopatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí, čímž porušil § 50 odst. 2 a 3 správního řádu.
3. Žalobkyně označila za nesprávný závěr žalovaného, podle něhož její životní situace nepředstavuje případ zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu. Vyjádřila přesvědčení, že její osobní, rodinná a sociální situace vykazuje výjimečné okolnosti odůvodňující udělení humanitárního azylu. Žalobkyně namítla, že žalovaný nesprávně posoudil její poměry, kdy žalobkyni hodnotil jako dospělou, zdravou a praceschopnou osobu, avšak nedostatečně zohlednil její graviditu a skutečnost, že očekává narození dítěte se státním příslušníkem Vietnamu, který má na území České republiky povolen trvalý pobyt. Nesouhlasila ani se závěrem žalovaného, podle něhož rodiče mohou uvažovat o společném pobytu ve Vietnamu, a poukázala na to, že v jejím případě by neudělení humanitárního azylu bylo nehumánní. Žalobkyně dále vyjádřila domněnku, že právě její případ naplňuje výjimečné okolnosti, za nichž je podle § 14 zákona o azylu namístě humanitární azyl udělit.
4. Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí vykazuje prvky libovůle, neboť žalovaný v rámci správního uvážení nedostatečně zohlednil její graviditu a skutečnost, že je nyní matkou nezletilé dcery, na níž je dítě plně existenčně závislé. Zdůraznila, že separace dítěte od matky by byla v rozporu s jeho nejlepším zájmem ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a představovala by nepřiměřený zásah do rodinného života. Nesouhlasila rovněž se závěrem o možnosti vycestování do Vietnamu, ať již samostatně, či společně s dítětem, s poukazem na absenci rodinného zázemí a zvýšené riziko ohrožení ze strany věřitelů. Žalobkyně dále odkázala na své postavení zranitelné osoby podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu a na povinnost zohledňovat zvláštní situaci zranitelných osob podle čl. 21 směrnice 2013/33/EU.
5. Neúplně zjištěný skutkový stav žalobkyně spatřuje v tom, že žalovaný bez dalšího shledal možnost žalobkyně, jejího partnera a nezletilého dítěte společně žít ve Vietnamu. Podle žalobkyně se žalovaný nezabýval tím, zda má rodina reálnou možnost takový pobyt uskutečňovat, opomenul probíhající bytové řízení nezletilého dítěte v České republice, zahájené žádostí o povolení k trvalému pobytu dne 7.7.2025. Žalovaný se rovněž nedostatečně zabýval možností bytového oprávnění žalobkyně podle zákona o pobytu cizinců, pouze konstatoval, že humanitární azyl není určen ke zřízení bytového povolení.
6. Žalobkyně označila za nesprávný závěr žalovaného, že jí ve Vietnamu nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Uvedla, že žalovaný nesprávně právně posoudil zjištěný skutkový stav. Zdůraznila, že v případě návratu do Vietnamu jí hrozí ze strany věřitelů fyzické násilí a ponižující zacházení v souvislosti s nesplácením dluhů, přičemž státní orgány nejsou schopny poskytnout účinnou ochranu proti jednání soukromých osob. Podle žalobkyně tyto okolnosti naplňují podmínky vážné újmy podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu a odůvodňují udělení doplňkové ochrany, a to zejména s ohledem na skutečnost, že je matkou nemluvněte. Dále žalobkyně uvedla, že hrozbu fyzického násilí ze strany věřitelů je třeba považovat za ponižující zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, a to zejména s ohledem na skutečnost, že je matkou nemluvněte.

7. Žalobkyně namítla, že v její věci mělo být aplikováno ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, přičemž tomu nebrání ani § 2 odst. 6 téhož zákona, podle něhož může být původcem vážné újmy i soukromá osoba, pokud stát není schopen nebo ochoten zajistit odpovídající ochranu. Uvedla, že v jejím případě státní orgány nejsou schopny zabránit hrozbám fyzického násilí ze strany věřitelů. K odkazu žalovaného na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva žalobkyně uvedla, že výhrůžky fyzickým násilím ze strany věřitelů představují špatné zacházení dosahující intenzity ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, posuzované v souhrnu všech okolností případu.
8. Žalobkyně odkázala na veřejně dostupné zdroje, podle nichž je ve Vietnamu rozšířeným problémem nelegální půjčování peněz, kdy smlouvy často nejsou uzavírány písemně a dlužníci nejsou seznamováni se svými právy a povinnostmi. Jmenovitě citovala zdroj dostupný na adrese <https://www.gov.uk> (Country policy and information note: fear of illegal moneylenders, Vietnam, February 2025 (accessible) – GOV.UK). Uvedla, že přes snahu vietnamských úřadů je postih těchto jednání často neúčinný a dlužníci i jejich rodiny jsou vystaveni vydírání a pronásledování, z čehož dovozuje neschopnost státu zajistit účinnou ochranu a nemožnost požadovat po ní vyčerpání vnitrostátních prostředků ochrany.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobkyně tvrdila, a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Zdůraznil, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že napadené rozhodnutí je patřičně odůvodněno. Z těchto důvodů trvá na správnosti napadeného rozhodnutí.
10. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo zřejmé, že žalobkyně usilovala výhradně o legalizaci svého pobytu na území České republiky, neboť zde nemá pobytové povolení. Žalobkyně se podle žalovaného do Vietnamu vrátit nehodlá, má ve své vlasti dluhy, obavy z věřitelů a je těhotná se svým přítelem.
11. Závěrem žalovaný zdůraznil, že skutečnost, že žalobkyně potřebuje z důvodů jí tvrzených legalizovat svůj další pobyt na území České republiky, nemůže představovat důvod pro udělení mezinárodní ochrany, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě neslouží jako náhrada pobytového řízení cizinců.
12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť s tímto postupem vyslovil souhlas jak žalobkyně, tak i žalovaný.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během jednoho měsíce ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto

tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 29. 4. 2025 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice a dne 7. 5. 2025 poskytla údaje potřebné k této žádosti (za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka). Žalobkyně při správním řízení prokázala svou totožnost a státní příslušnost platným cestovním dokladem Vietnamské socialistické republiky, platným do dne 16. 7. 2031, č. C9764508. Uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu zadlužení, neboť si finanční prostředky půjčila na cestu do České republiky a tyto dluhy není schopna splácet. Současně uvedla, že je těhotná a přeje si na území České republiky setrvat. Dále uvedla, že v roce 2021 podala žádost o české vízum za účelem studia, přičemž po dobu jednoho roku navštěvovala kurz českého jazyka v Praze (škola OCA) a následující rok studovala na soukromé vysoké škole se zaměřením na logistiku v Přerově. V České republice bydlí v obci X, pracuje příležitostně na brigádách a má přítele T. P., nar. X, státního příslušníka Vietnamu, který má na území České republiky uděleno povolení k trvalému pobytu. S přítelem nežije ve společné domácnosti, uvedla, že je biologickým otcem jejího dítěte.
17. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dále uvedla, že ve Vietnamu neměla žádné problémy při vyřizování osobních dokladů ani při vycestování ze země a neměla potíže se státními ani bezpečnostními orgány, ani z důvodu své rasy, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení. Závěrem pohovoru neuvedla žádné další skutečnosti na podporu svých tvrzení, doložila plnou moc k právnímu zastoupení advokátem Mgr. Petrem Škopkem a protokol o pohovoru po přetlumočení bez připomínek podepsala. Žádné jiné důvody, pro které by opustila zemi původu nebo požádala o udělení mezinárodní ochrany, neuvedla.
18. Žalobkyně byla poté vyrozuměna o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v rámci daného řízení o udělení mezinárodní ochrany (zástupci žalobkyně doručeno dne 23. 5. 2025). Úkon se konal dne 3. 6. 2025, avšak žalobkyně se nedostavila, resp. tohoto práva nevyužila.
19. Dne 7. 7. 2025 tak žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 29. 7. 2025.
20. Soud se ve věci nejprve zabýval námitkou, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobkyní uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobkyně měla ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesla veškerá skutková tvrzení, která považovala za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hraje zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy

vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobkyně tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyni mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobkyně hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.

21. V této souvislosti soud připomíná, že žalobkyně, ač byla k seznámení s podklady pro rozhodnutí řádně předvolána (prostřednictvím právního zástupce), tohoto práva nevyužila, nedostavila se k tomuto seznámení. Za daného stavu tak soud pokládá tvrzení žalobkyně o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu za nepřipadné.
22. Dále se soud zabýval souborem námitek, dle kterých žalovaný nesprávně posoudil splnění podmínek pro udělení azylu a doplňkové ochrany, a to na základě nesprávného vyhodnocení skutkových okolností projednávaného případu. Na základě těchto skutečností měla žalobkyně za to, že žalovaný nesprávně aplikoval § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
23. Z § 12 zákona o azylu plyne, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
24. Podle § 14 zákona o azylu platí, že *nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodného zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
25. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. V odstavci 2 téhož ustanovení je pak definováno, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

26. Ve vztahu k věcnému posouzení žádosti o mezinárodní ochranu soud konstatuje, že žalobkyně jako důvod podání žádosti uvedla snahu získat pobyt na území České republiky za účelem výchovy dítěte společně s partnerem, neboť zde nemá pobytové oprávnění. Současně vyplynulo, že návrat do Vietnamu nepřipouští, má v zemi původu dluhy a obává se jednání věřitelů. Z uvedeného soud dovozuje, že hlavním motivem podání žádosti byla legalizace pobytu žalobkyně na území České republiky, což odpovídá i závěrům, k nimž dospěl žalovaný ve správním řízení. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nescetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona; podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, *„institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek.“* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, nebo ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94).
27. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobkyně uváděla ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, tak dospěl soud k závěru, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (ve Vietnamu) vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledována. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobkyně nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze považovat snahu žalobkyně legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
28. Zdejší soud dále připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2004, č. j. 7 Azs 64/2003-39, platí, že *„důvody pro udělení azylu je třeba ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumat ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o azyl zemi opustil. Je proto právně irelevantní, jaké jsou poměry v zemi původu v době, kdy probíhá správní řízení nebo jaké poměry tu budou v době, kdy by se žadatel o azyl do země vrátil. V tomto světle je tedy nedůvodná stížná námitka, že se správní orgán nezabýval současnou ekonomickou a sociální situací ve Vietnamu a nevážil, do jaké situace by se stěžovatel při návratu dostal.“* Také s tímto názorem zdejší soud plně souhlasí a dodává, že za azylově relevantní z hlediska § 12 zákona o azylu nelze považovat žalobkynin tvrzenou obavu z věřitelů, neboť žalobkyně se může ve Vietnamu domáhat ochrany ze strany orgánů veřejné moci, pokud by ji věřitelé chtěli nezákonným způsobem ublížit.
29. Soud nepřehlédl tvrzení žalobkyně, podle něhož státní orgány ve Vietnamu nejsou schopny zabránit hrozbám fyzického násilí ze strany věřitelů. Na podporu tohoto tvrzení žalobkyně odkázala na dokument dostupný na adrese <https://www.gov.uk>, konkrétně *Country policy and information note: fear of illegal moneylenders, Vietnam, February 2025 (accessible) – GOV.UK*. Soud v souladu se správní praxí vychází primárně z informací opatřených orgány České republiky. Ostatně zmíněný internetový zdroj neoznačila žalobkyně jako důkaz,

když uváděla, že údaje z něj vyplývající jsou notorií, s čímž soud nesouhlasí. Ze správního spisu, zejména z Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky ze dne 4. 6. 2024 o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu s podtitulem *Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv*, ani z dalších podkladů obsažených ve spise, nevyplývá, že by vietnamské státní orgány nebyly schopny poskytovat ochranu osobám ohroženým jednáním soukromých osob. Naopak z uvedených informací vyplývá, že v případě půjček uzavřených mezi fyzickými osobami poskytuje vietnamský právní řád dlužníkům možnost domáhat se ochrany prostřednictvím civilního soudního řízení, přičemž smlouvy s úrokovou sazbou přesahující 20 % jsou v rozporu s právními předpisy. Soud podotýká, že lichváři a vydírání kvůli dluhům se vyskytují i v České republice. Skutečnost, že ve Vietnamu není zajištěna tak vysoká ochrana dlužníků jako například v České republice, není důvodem k tomu, aby vietnamští dlužníci mohli úspěšně žádat o azyl v České republice.

30. K námitkám směřujícím proti neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu soud předesílá, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o udělení humanitárního azylu je založeno na správním uvážení žalovaného, přičemž soudní přezkum je v tomto ohledu omezen na posouzení, zda správní orgán nevybočil z mezí tohoto uvážení, zejména zda dodržel zákonem stanovený postup a své závěry řádně a přezkoumatelně odůvodnil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Zdejší soud se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že by v jejím případě byly dány důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Okolnosti uváděné žalobkyní, spočívající zejména ve snaze o legalizaci pobytu na území České republiky, existenci dluhů a obavě z jednání věřitelů v zemi původu, jakož i v přání vychovávat své dítě na území České republiky společně s partnerem, nelze samy o sobě považovat za důvody, které by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu. Žalovaný přitom správně přihlédl k tomu, že žalobkyně je dospělou, zdravotně způsobilou a praceschopnou osobou. Skutečnost, že je těhotná a že otcem dítěte je vietnamský státní příslušník s povolením k trvalému pobytu na území České republiky, sama o sobě nezakládá nárok na pobytové oprávnění, a to ani po narození dítěte. Rovněž výsledek probíhajícího pobytového řízení ohledně dcery žalobkyně či budoucího řízení ohledně žalobkyně samotné nelze předjímat, přičemž povolení k trvalému pobytu na území České republiky představuje pouze jednu z možností, nikoli povinnost k pobytu na tomto území.
31. Soud dále neshledal pochybení v úvaze žalovaného, že vzhledem k tomu, že žalobkyně i její partner jsou státními příslušníky Vietnamu, nelze vyloučit možnost jejich společného života v zemi původu, kde by mohli realizovat svůj rodinný život. Nelze přitom přisvědčit tvrzení žalobkyně o absenci rodinného zázemí v zemi původu, neboť v průběhu řízení opakovaně uvedla, že její rodiče ve Vietnamu žijí, což svědčí o existenci alespoň základního rodinného zázemí. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou vysoký věk, závažný zdravotní stav u osob těžce nemocných či zvláště zranitelných nebo příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Žádné takto závažné skutečnosti žalobkyně netvrdila ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

32. Udělením humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu z ekonomických důvodů se zabýval Nejvyšší správní soud např. již v rozsudku ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, kde uvedl, „soud bere na vědomí zjištěné skutečnosti ve smyslu obtíží stěžovatele se splácením dluhu, tyto plynou z osobních problémů stěžovatele se soukromými osobami a nelze je bez dalšího vnímat jinak, než jako důvody ekonomické, což stěžovatel také sám v souvislosti se žádostí o udělení azylu uvedl. V daném případě k těmto obtížím nepřistoupila žádná další okolnost, jež by tuto jejich obecnou povahu kvalitativně měnila a povýšila na důvody, které by si úvahu o udělení humanitárního azylu zasloužily. V daném případě osobní situace žalobce, včetně návratu do vlasti, se zřetelem k aktuální situaci v jeho zemi původu, žádnou takovou mimořádnost nepředstavuje.“
33. Soud se rovněž zabýval otázkou, zda žalobkyni při návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se žalovaný zabýval na stranách 6 až 7 napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k žalobkyni namítanému § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu pak uvedl, že zhodnotil výpovědi žalobkyně o okolnostech jejího pobytu před odchodem z vlasti včetně motivů jejího odchodu z vlasti i aktuální informace o zemi původu žalobkyně. Konstatoval, že nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Soud má tedy za to, že žalovaný se dostatečně zabýval možnostmi udělení doplňkové ochrany žalobkyni. Rovněž vysvětlil, proč dospěl k závěru, že žalobkyni při návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání.
34. S ohledem na výše uvedené se soud ztotožnil s názorem žalovaného, neboť tvrzení žalobkyně uvedená během řízení o udělení mezinárodní ochrany nespovídají o reálné hrozbě nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání, tedy nejsou relevantní z hlediska udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
35. Lze tedy shrnout, že žalobkyně během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedla žádné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobkyně, na jejíž tvrzení řádně reagoval.
36. K argumentaci žalobkyně, že je zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, soud uvádí, že s ohledem na nezletilou dceru A. P., narozenou X, lze žalobkyni považovat za zranitelnou osobu, když dítě se narodilo před vydáním napadeného rozhodnutí. Zranitelné osoby mají v zákoně o azylu zajištěn specifický a zvýhodněný režim (například při pobytu v azylovém zařízení apod.) Nicméně i v případě zranitelných osob musí být splněny zákonné podmínky pro udělení azylu, které soud ve shodě se žalovaným neshledal.
37. Pro úplnost soud uvádí, že v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl k návrhu žalobkyně důkaz napadeným rozhodnutím ani správním spisem, neboť dokazování správním spisem se ve správním soudnictví neprovádí a uvedené listiny tvoří jeho součást. V souladu s tímž ustanovením zákona soud neprovedl ani důkaz rodným listem dítěte a potvrzením o podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu.
38. Z výše uvedeného tak vyplývá, že soud neshledal porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné, vycházející z náležitě zjištěného

skutkového stavu a zákonné. V mezích žalobních bodů proto soud shledal podanou žalobu nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.

39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 27. dubna 2026

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce